

Dobrý Pastýř

Časopis evangelického sboru v Krnově
vydáván pro členy a přátele sboru zdarma

ROČNÍK 21

ČÍSLO 4

LISTOPAD 2017

*I vzejde proutek z pařezu Jišajova
a výhonek z jeho kořenů ponese ovoce.
A spočine na něm Duch Hospodinův:
Duch moudrosti a rozumnosti,
Duch rady a udatnosti,
Duch poznání a bázně před Hospodinem.*

Iz 11;1-2

Úvodník

*„I vzejde proutek z pařezu
Jišajova a výhonek z jeho kořenu
vydá ovoce. Na něm spočine duch
Hospodinův: duch moudrosti a ro-
zumnosti, duch rady a bohatýrské sí-
ly, duch poznání a bázně
Hospodinovy.“ Iz 11;1 – 2*

Vždycky, když si v adventu před Vánoce přečítám stará zaslíbení, jako je třeba to Izaiášovo, přemýšlím nad tím, jak Bůh dokáže dopředu promýšlet události a situace, které jednou nastanou. My lidé nedokážeme rozpoznat Boží záměry. Na počátku tohoto roku jsme nemohli vědět, co nás čeká v jeho závěru, a je to tak dobře. Vzrostlý košatý strom ani větrem ošlehaná a zkroucená břízka na vrcholku skaliska nedokáže odhadnout, kdy přijde uragán, který ukončí její život. Je to jako náhle utnutý život člověka vzrostlého, váženého, duchovně vzrálého – jako strom, který desítky let odolal všem nárazům vichřic a větrů; strom, který během jedné bouřlivé noci ulomí vichr a zůstane jen pařez.

Prorok Izajáš však mluví konkrétně o pařezu Jišajově. Jišaj byl otcem budoucího krále Davida. Pařez Jišajův symbolizuje židovský královský kmen, který v době Izajášově ještě neskončil, ještě nebyl poražen a přesto davidovští králové Achab s Chizkijášem si nejen svou vládou pod sebou podřezávají větev, ale rovnou sekají do svého vlastního kmene. Od pařezu již nikdo nic čekat nebude, jen to, že se rozpadne a přestane překážet. Takový je adventní postní obraz. Pařez, který v mnohém připomíná svět bez krále, který připomíná události posledních týdnů, či v mnohém náš vztah

k Bohu.

Jenže u Boha je vše ještě trochu jinak. Tam, kde lidé chodí jen kolem překážejícího nanicovatého pařezu, do kterého se občas trefik holinkou, odkud se již nic dobrého nečeká, tam se zapomíná, že pařez má stále ještě kořeny. Sice jsou pod povrchem, nejsou vidět, nikoho neoslňují svou majestátností ani vznešeností, ale přesto jsou to pevné a zdravé mohutné kořeny, které mohou být nadějí pro něco velkého, nového, silného a zdravého. To jsou vazby, které má Bůh se světem a s námi. Skryté kořeny, které stále dávají sílu, jsou možností dalšího růstu. Jedno rčení říká, že co přináší bolest, přináší zároveň i útěchu, v každém nepokoji je i pokoj a každá beznaděj v sobě nese naději. A proto, řečeno slovy proroka: vzejde proutek z pařezu Jišajova. I vzejde zelený proutek z pařezů naší víry, lásky a naděje. I vzejde nový kmen, nový král z rodu Davidova, Mesiáš, který jako maják bude ukazovat správný směr a cestu. Bude stromem, pod který se můžeme schovat před ostrým sluncem či lijákem; stromem, kde hnízdí ptactvo, který objímají děti a hraje si v jeho koruně; stromem, pod kterým se objímají milenci a kde visí dětská houpačka. Královský pařez je obrazem čistě adventním, avšak rašící proutek je již poetikou Štědrého večera. V něm žije naděje na obrát k dobrému. Právě z pařezu, který lidé nedbale překračují, vzejde nový kmen, nový král, nová vláda. Právě z pařezu, který člověk nechává být, sám Bůh tvoří nový příběh. Kde se podle lidského soudu nemohlo už nic dobrého vylíhnout, kde končí lidské očekávání, propočty a před-

poklady, tam raší Boží dílo. Nyní je dobře patrné, že co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano, vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic. Na dítěti spočine vláda. On bude tím, kdo si hraje u hadí díry, který vodí tele spolu s lvíčetem a nebojí se šábnout do díry baziliška. Neboť on přináší usmíření a pokoj. Tato skutečnost je ještě podtržena tím, že z Jišajova pařezu vyroste proutek.

Nic velkolepého, co by člověka zaujalo. Proutek, útlá větvička, kterou si tak můžete uříznout na pomlázku, ale nic víc. Výhonek, který lze snadno přehlédnout a vypadá trochu směšně proti ploše objemného pařezu. Dá se přehlédnout stejně jako dítě narozené v Betlémském chlévě, jako chudý galilejský tesař, jako s rybáři toulající se učitel. Slabý proutek – slabé tělo visící na kříži. Nový král bez trůnu a bez vojska, bez politické moci a bez bohatství. Ale ten výhonek přesto vydá ovoce. Když porazíte ovocný strom a z pařezu přece něco vyroste, tak to po pravidle bývá pláňka, která už nemá vlastnosti původního kmene a koruny. Jenže z pařezu Jišajova vyrostl proutek, který daleko předčil vlastnosti původního stromu. On nese

jen ovoce dobré, které garantuje pro všechny. Jemu, útlému proutku, je dána moc bez omezení. Odted' se již nebude mluvit o Jišajově pařezu, ale Jišajově kořenu, ze kterého přichází Boží moc oživující vše povadlé a mrtvé. A tento „výrostek“ přivádí k „Božím kořenům“ celý svět, který z nich může čerpat sílu a které mu propůjčí rovnováhu ve všech bouřlivých časech. Díky jemu lidé začínají hledat kořeny, které je spojují s Bohem. Neboť pařez rodu Jišajova se opět zazelenal Bohu ke cti a slávě a nám pro radost a naději.

Převzal, zkrátil a upravil z Webu ČCE Horní Krupá a Havlíčkův Brod pro Dobrého Pastýře R. R.

www.deti.vim.cz

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Krnově

Vás srdečně zve na

ADVENTNÍ a VÁNOČNÍ PROGRAM

- 26.11. - Poslední neděle církevního roku – bohoslužba v 9.45
1. adventní koncert v 16.00
- Staccato, Legato, Smetanovy notičky, Válenky
- 3.12. - 1. adventní neděle – bohoslužba v 9.45
2. adventní koncert v 16.00
- Gospel night – Tensing Krnov
- 5.12. - adventní večer R. Rosický - 17.00 - v kostele v malém sále
- 10.12. - 2. adventní neděle - bohoslužba v 9.45
3. adventní koncert v 16.00
- Ženský pěv. sbor + varhaník Jakub Osadník
ženský pěv. sbor Otice
vystoupení žáků ZŠ Slezské diakonie Krnov
- 12.12. - adventní večer s hostem – 17.00 - v kostele v malém sále
Tomáš Sedlák
- 17.12. - 3. adventní neděle –
Dětská vánoční slavnost – vánoční hra dětí a mládeže
- 19.12. - adventní večer s hostem - 17.00 - v kostele v malém sále
Jan Mikschik - povídání o Nové Kaledonii
- 24.12. - 4. neděle adventní – Štědrý den – bohoslužba v 9.45
Půlnoční bohoslužba - 22.30
Evangelický smíš. pěv. sbor pod vedením J. Plevy
- 25.12. - 1. svátek vánoční – bohoslužba v 9.45 s vysluhováním Večeře Páně
- 31.12. - Poslední neděle v roce – bohoslužba s Večeří Páně v sále na faře
netradiční silvestrovské posezení v 17.00 – na faře
- 7.1.2018 - Novoroční bohoslužba v 9.45 – v sále na faře s vysluhováním
Večeře Páně

Upozorňujeme, že od 31. prosince 2017 do 31. března 2018 se budou konat bohoslužby v sále evangelické fary na Albrechtické 8

Přejeme vám požehnané prožití adventu a vánočních svátků !

SBOROVÉ ODPOLEDNE 22.10.2017

Sborový den nebo sborové odpoledne je neformální setkání věřících, konané zpravidla na faře tak dvakrát do roka. Začíná dopolední bohoslužbou, jeho součástí bývá společný oběd, posezení u kávy s programem pro dospělé i pro děti. Na dopolední kázání i odpolední program dne 22.10.2017 byl pozván bratr Štěpán Janča, kazatel Farního sboru ČCE v Orlové.

V odpoledním programu bylo připraveno vyprávění bratra Janči o jeho cestách do Skotska a o činnosti křesťanů v této vzdálené zemi. Zajímavé povídky doplňovaly krásné fotografie přírody, barevných vřesovišť, hradů, měst i setkání s křesťany přátelské církve. Děkujeme Martičce Markové a dalším sestrám, které připravily a vyzdobily sálek na faře a připravily výborný oběd a občerstvení. Asi není tajemstvím, že náš sbor oslovil br. Janču s rodinou, jestli by se výhledově nechtěl stát budoucím pastýřem našeho sboru. Je to schopný a zkušený kazatel, dobrý hudebník a v jeho sboru se koná mnoho zajímavých aktivit. Asi neznámější je pěvecký

sbor "Keep smiling gospel", který pravidelně vystupuje na mnoha místech v našem regionu. Orlovský sbor provozuje v městě Orlové komunitní centrum Náruč, o jehož aktivitách a dalších sborových akcích se dočtete na: www.orlova.evangnet.cz/category/komunitni-centrum-naruc/

Jančovým by se u nás líbilo a vážně uvažují o naší nabídce. Nicméně musíme být trpěliví, zdá se, že bratr by rád strávil asi 1-2 roky jako farář právě na některé ze skotských farností. Tak uvidíme.

Miroslava Šimarová

Tensing

článek na následující stránce

„Ke kořenům“

Co je Tensing snad není zapotřebí nám Krnovákům dlouze vysvětlovat. Vždyť Krnov byl jedním ze dvou míst, kde tato volnočasová aktivita Ymcy vznikla, pak ještě v jednom „menším“ městečku, tuším v Praze? Vzpomínám si, že jedním z prvních sloganů, které si tensingáři nechali vytisknout na trička (protože trička a Tensing prostě patří k sobě), byl tři „K“, což znamená: „Kristus, kreativita, kultura“. Letošní festival se tedy uskutečnil v Krnově, a to na Základní škole Žižkova u sídliště pod Cvilínem. Přípravy probíhaly v úzkém kroužku vedoucích u nás na evangelické fáře, za což nám vedení Tensingu vzkazuje velké poděkování. Naše fara na tom nebyla vůbec škodná, právě naopak. Na letošním festivale, který - jak už z názvu vyplývá - se snažil trochu zavzpomínat na místa vzniku, se totiž páteční den vyznačoval ochotou pomáhat Krnovu a krnovskému Tensingu coby kolébce všech tensingářů. Náš sbor se snaží už dlouhodobě finančně podporovat tuto aktivitu. V minulých letech zejména společným pronájmem klubovny, která sloužila Tensingu i našim mládežníkům, a také snahou umožnit tensingářům občas také vystoupit na našich sborových akcích. Pravidelně pořádají každým rokem tzv. Gospel – night, jeden z adventních koncertů (také letos, ten druhý). Pomáhají nám také například při naší letní akci „Pod nebem“. Letos se jejich pomoc docela hodila, protože v suterénu fary právě vzniká jejich nová klubovna. Proto jsme se s pořadatelem festivalu domluvili,

že využijeme této příležitosti a zapojíme mladé do práce. A tak se v pátek 27. října najednou objevilo na naší fáře odpoledne asi 20 mladých lidí ochotných se zapojit pro dobrou věc. Rozdělili jsme je na tři týmy, jeden „klukovský“ vyfasoval rukavice, kladiva a majzlíky a sestoupil do sklepních prostor fary, kde jim br. Bedřich Marek připravil zábavu v podobě mnoha tužkou nakreslených čar na zdi, kde bude potřeba vysekat v omítce vedení pro nové vodiče, zásuvky, světla apod. Tento tým jsme svěřili vedení Jonatana Blažka – syna br. faráře Blažka z Českého Těšína, který také přijel na festival. Druhý tým, složený z děvčat, umyl téměř všechna okna v přízemí fary, což hlavně ocenila „p. farářová“, a třetí tým se mnou odjel dvěma auty do Města Albrechtic do charitního domova na Žárech, kde mi pomohli připravit pro obyvatele tohoto domova velmi pěkné vystoupení, odměněné také velkým potleskem. Velký úspěch měl jejich sobotní závěrečný koncert ve Slezském domě, kde vystoupili i mnozí starší tensingáři (Řadek Hlavsa, Svatopluk Chlápek apod.). Tensingáři v ten den pomáhali ještě na mnoha dalších místech, hrabali listí, pomáhali v Armádě spásy apod. Myslím, že z toho měli mnozí, včetně všech účastníků festivalu, velkou radost a dobrý pocit z dobře vykonané práce. Takže ještě jednou, milí tensingáři, moc děkujeme a těšíme se na další spolupráci!

R. Rosický

S Lutherem po 500 letech

Na den přesně 500 let od chvíle, kdy Martin Luther přibil na dveře witenberského kostela svých 95 tezí, tedy v úterý 31. října, se na naší faře konalo setkání, na kterém jsme si tuto přelomovou událost, a také osobnost Martina Luthera, připomněli.

Akce měla dvě hlavní části. Kromě zpěvu evangelické hymny „Hrad přepevný je Pán Bůh náš“ /autor textu Luther/ a modliteb jsme byli svědky inscenovaného fiktivního rozhovoru mezi Lutherem a současným evangelíkem, poté následoval Lutherům životopisný film. Z inscenovaného rozhovoru, který zpracoval náš pastor Radovan Rosický, jsme se dozvěděli spoustu podrobností a postřehů z Martinova

života. Zajímavé byly vazby, které měl k našemu regionu. Udržoval styky s Jednotou bratrskou a přátelil se s vratislavským biskupem Janem Thurzem. Pozoruhodný byl jeho vztah k Husovi. Jeho myšlenky Luther objevil až na disputaci v Lipsku roku 1519 a okamžitě byl okouzlen skutečností, že Mistr Jan hlásal stejné myšlenky již před sto lety.

Závěrečná a nejdelší část programu byl Lutherův biografický film z roku 2003, který natočil německý režisér Eric Till. Děj filmu strhujícím způsobem ukazuje Lutherův život i důvody a pohnutky k jeho činům a postojům. Ty v důsledku odstartovaly reformaci, která otevřela dveře novým možnostem šíření víry. Bylo to skvělé setkání u skutečně vzácné

Petr Strnadel

Vzpomínkový večer na Petra Malíka

Milí přátelé, některé články se mi nepišou lehce. Zvlášť tento, protože jsem si nemyslel, že ho budu někdy muset napsat. Náš dlouholetý technický redaktor Dobrého Pastýře už nás předešel k našemu nebeskému Otcí. Stalo se tak 27. října 2017. Bylo mu teprve 48 let. Když píšu o Petrovi, je to jakoby stál vedle mě. Vždyť jsme toho spolu hodně prožili. Vzpomněl jsem si na jeho nachýlenou shrbenou postavu a tak trochu bolestný úsměv, kterým se vždy snažil zakrýt své vlastní trápení. My lidé někdy posuzujeme druhé podle toho, jak vypadají. Že se to tak dělat nemá, platilo u Petra dvojnásob. Jeho tělo vůbec nevypadalo na to, že toho tolik v životě zvládl a dokázal. Myslím, že ti, kteří ho znali, si často kladli otázku, kde v sobě bere tolik vnitřní síly, aby to všechno zvládl. Jestli něco Petra brzdilo v jeho rozletu, v jeho snech a vizích, co všechno by chtěl dosáhnout, tak to bylo právě jeho bolestmi a nemoce- mi sužované tělo. Možná jste si položili otázku, proč to tak bylo? Proč zrovna tak chytrý a nadaný člověk si musel tolik zkusit? Víte, já mám pro Petra velkou naději, a tím také pro vás, kteří jste ho znali. V Bibli se totiž dočítáme, že to, co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě a co je zaseto v slabosti, povstává v moci, a také to, že to naše pomíjitelné tělo musí nejprve obléct nepomíjitelnost, protože potom už nad námi smrt nemá žádnou moc.

Několik slov o jeho životě:

Petr Malík se narodil 5. března 1969 jako jedno ze 4 dětí. Jeho sestra Stanislava také nedávno náhle ze-

snula a zanechala po sobě dceru Te-rezku, kterou Petr někdy brával se- bou do kostela. Má ještě dva bratry, dvojčata Václava a Květo- slava. Petr měl už od malička zdravotní handicap, lékaři nedávali rodičům moc velké naděje, narodil se s těžkým astmatem. Proto se ro- dina rozhodla už když mu byly 3 roky přestěhovat z Ostravy na ven- kov, a to do Slezských Rudoltic, kde dostala byt i práci na státním statku. Později se přestěhovali do Krnova na Sídliště pod Cvilínem. Petr se vyučil jako hodinář v městě Polná u Jihlavy. Nicméně ani toto za- městnání nemohl ze zdravotních dů- vodů vykonávat a brzy dostal invalidní důchod. Protože byl ale člověk čínorodý, zkoušel všechno, co jenom šlo.

Myslím, že jsme všichni, kteří jsme se 4. listopadu zúčastnili vzpo- mínkového večera (rozlou- čení s Petrem proběhlo v úzkém rodinném kruhu), byli překvapeni, co všechno jsme se o Petrovi dozvě- děli, mimo jiné také z videodoku- mentu, který připravil jeho bratranec Pavel na youtube, na adre- se:

<https://www.youtube.com/watch?v=CQZTVsM6QJA> a je stále ke shlédnutí na jeho facebookových stránkách:

<https://www.facebook.com/petrma-likkrnov/>.

Jedno z posledních zaměstnání, které Petr vykonával, byla výpomoc s internetovým obchodem a správou webových stránek Radka Žajíce, majitele známého krnovského secondhandu. Na internetu a s počíta- čem mu to opravdu šlo, vytvářel například webové stránky místní-mu klubu turistů. Někteří Krnováci si

pamatují, že chodil do našeho kostela už za pastora Milana Moletze, tehdy se nechal pokřtít. Členem našeho sboru se však stal až v r. 2010 a záhy potom dokonce jeho presbyterem, po celé jedno volební období. Na další už rezignoval ze zdravotních důvodů. Petr byl výborným redaktorem našeho časopisu Dobrý pastýř, dokázal během jednoho týdne dát dohromady jeho digitální podobu a ještě mi přijít pomoci ho vytisknout po probdělé noci, aby mohl vyjít v neděli ráno. Spolupracovali jsme úzce téměř 15 let. Pomohl všude tam, kde to bylo třeba. Měli jsme ho všichni moc rádi. Byl členem naší skupinky pro muže, chodil s námi na túry, puťáky, zpíval v pěveckém sboru, skládal muziku, maloval kulisy do vánočních i jiných dětských her, chodil na brigády i při rekonstrukci této fary a přitom si v závěru svého života ještě pořídil chalupu ve Vraclávku, kde to měl moc rád. Plánoval si, že tam jednou vytvoří jakési setkávací centrum pro své přátele i lidi ze sboru, hrnčířskou dílnu, místo pro seznamování mladých lidí, kdo ví, co všechno se mu ještě honilo v hlavě. Odešel nečekaně, všichni jsme si mysleli, že jeho téměř roční hospitalizace v plicním sanatoriu v Jablunkově snad pomohla, nicméně všichni jsme na něm pozorovali, že se ještě necítí úplně dobře, ztrácel se nám před očima. Bylo to velmi náhlé, ještě v říjnu jsme společně tiskli toto číslo Dobrého pastýře. Bude nám všem moc chybět, protože kam se podíváme, setkáváme se s ovocem jeho plodného a aktivního života. Jsme Pánu Bohu moc vděční za jeho krásný a naplněný život.

Věříme, že Petr nebude zahanben, svěřil svůj život do dobrých rukou milosrdného a laskavého Pána. Dovolil mu, aby se stal jeho průvod-

cem a rádcem. A já věřím, a byl jsem toho i svědkem, že mu mnohokrát pomohl, když k němu volal. Věřím, že má pro něj připravenou mnohem lepší tělesnou schránku než tu, se kterou se tolik natrápil zde na zemi. Až se s ním – dá-li Bůh – jednou setkáme v nebi, možná bude pro nás trochu problém ho poznat, protože já věřím, že to bude krásný, urostlý a vzpřímený chlap a že si to bude moc užívat. Petr se dokázal se svým životem porvat a vždycky se snažil pomáhat – sloužit druhým, často to až přeháněl a nedbal na své zdraví, odmítal rady svých blízkých a přímo nesnášel, když jsme se o něj chtěli postarat. Co je ale podstatné, dovolil to Ježíši Kristu a já věřím, že v Jeho péči zapomene na všechna trápení. Protože o té nové zemi, kam se Petr vypravil, čteme:

„Bůh bude přebývat s námi a setře každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo pomínulo.“ (Zj21; 3 – 4).

Petře, tak na viděnou...

Za celý redakční tým se loučí:
Radovan R., Bedřich M., Eya R., Darina B., Miluška Č., Mirka Š. i noví členové - Petr S. a Kája. T.

Svědectví Jany Swiderové

Když jsem si nedávno listovala svým deníkem, zaujal mne jeden zápis z roku 1992, kde kromě jiného stálo: „Život je jedinečný, protože jej nelze žít nanečisto.“ A já jsem se na chvíli zamyslela a zkusila jsem si představit, co by bylo, kdybych měla možnost prožít svůj život znovu „nanečisto“, „na druhý pokus“. Nakonec jsem došla k tomu, že asi všechno v mém životě mělo svůj smysl, a i když to bylo někdy velmi těžké, je vlastně dobře, že život je přece jen „jedinečný“. Ale něco bych, pokud bych mohla, změnila zcela jistě. Snažila bych se zkrátit si dobu hledání smyslu života. Těch čtyřicet let bylo přece jen mnoho. Bohu patří díky, že jsem ho (smysl) i Ho (Boha), byť pozdě, přece jenom našla.

A jak to všechno vlastně bylo? Vyrůstala jsem v rodině, kde široko daleko nebyl nikdo věřící. Peklo a nebe patřilo do sfér pohádek a věřící lidé byli pro mě pouze staří lidé, kteří věří na pohádky. Popravdě jsem ani o těchto otázkách nijak moc neuvažovala. Za celou dobu, až do mých čtyřiceti let, nebyl nikdo, kdo by se mnou zavedl na toto téma řeč, nebyl nikdo, kdo by provokoval otázkami, na kterých by mi třeba „došel dech“. Ale přesto jsem celou tu dobu vědomě toužila po vnitřním pokoji, po lásce, po spravedlnosti, po radosti. Všechno to sice občas bylo, ale jen občas a ve velmi nedokonalé formě.

Za celou tu dobu jsem si na Boha vzpomněla jen třikrát a moc jsem stála o jistotu, že existuje a slyší mě. Poprvé, když jsem měla dceru Terežku v nemocnici na jednotce intenzivní péče. Prosila jsem Boha, pokud je a slyší mě, ať jí pomůže a vezme si na oplátku několik let z mého života. Terežka se opravdu uzdravila a já si

už na Boha ani nevzpomněla, natož abych mu poděkovala. Podruhé to bylo o deset let později, když jsem onemocněla já. Objevil se pozitivní nález a já musela na operaci. Nemohla jsem tehdy pochopit, že mne zradilo moje vlastní tělo. Je asi nutno v tuto chvíli vysvětlit, že v té době jsem byla člověkem sice mírným, leč silně věřícím ve vlastní síly. Zakládala jsem si na tom, že o svém životě rozhoduji sama, a záleží jen na mně, co a jak bude. V deníku mám z té doby napsáno motto: „Jde o můj život, co se v něm stane, záleží jen na mně samotné. Já sama musím být soudcem svého jednání, sama musím posuzovat své myšlenky, emoce a činy a nést si za jejich důsledky zodpovědnost.“

A najednou to nefungovalo. Byla jsem bezmocná. A tak jsem se znovu rozpomenula na Boha. Co kdyby přece jenom ... , vždyť s tou Terežkou tenkrát ... Znovu jsem prosila, ať mi dá ještě čas. Ještě přece nemůžu odejít. Vyslyšel mě. Uzdravila jsem se. Avizovaný třítydenní pobyt v nemocnici se zkrátil na pouhých osm dní. Lékaři mě neustále ujišťovali, že se to obdivuhodně hojí. Avizovaná minimální půlroční pracovní neschopnost se zkrátila na dva měsíce. A co já na to? Nic. I tentokrát zůstalo pouze u slov díky lékařům místo Bohu. Ale v té době už to bylo přece jen trochu jiné. Bylo po roce 1989 a najednou „duchovno“ viselo ve vzduchu. Bylo všude kolem. Už to zdaleka nebyli jen staří lidé, které jsem znala, a kteří věřili v Boha. Ale ještě pořád, i když už byla nabuzena moje zvědavost, to bylo období, kdy jsem považovala uvěření v Boha za něco naprosto nemožného. Řečeno slovy jednoho bratra: „Ne-

hodlala jsem spáchat intelektuální sebevraždu.“ Bylo to přesné. Co by si lidé o mně mysleli? Ale ozvalo se mé „zvědavé“ já, a bylo třeba něco udělat. Získat o tom „duchovnu“ nějaké informace. Vždyť já vůbec nevím, o čem vlastně ti lidé kolem mne mluví. Boží trojice - to není Josef, Marie, Ježíš? Ne? Trapas. A tak jsem začala navštěvovat kurz poznávání Bible, přesvědčena, že v mém případě půjde pouze o intelektuální záležitost. Šlo, ale jen velice krátce. Velmi brzy jsem poznala, že všechno to, co celý život hledám, mám na dosah ruky. Stačí si to vzít. Je toho dost a je to i pro mne.

A tak jsem přišla k Bohu „špiřinavá“, ale odhodlaná, prosit potřeby. S vírou, že spasení je Boží milost, která se nedá koupit. S nadějí, že přijetím Ježíše najdu tu pravou lásku, pravý pokoj, pravou radost. S vědomím toho, že přijetím Krista přijímám i Ducha, který mi dá schopnost poznávat Boha, a který mě obviňuje a bude obviňovat z hříchu. V deníku je v den mého obrácení napsáno: „Ježíš dnes spasil i mne a já se budu snažit Jeho příkázání a zákony neporušovat ne proto, že zákony se porušovat nemají, ale protože je nechci porušovat z lásky. Z lásky k Ježíši.“

Od toho dne už uplynulo hodně vody. Když si dnes čtu tyto řádky, usmívám se. Ano, Pane Ježíši, pořád chci z lásky k Tobě být taková, jakou Ty mě chceš mít. Dnes už vím, že jen předsevzetí nestačí. Nestačí ani ta nejlepší moje vůle. Jsi to Ty, který ve mně činíš vše, co je dobré. A jsem to já, kdo Ti v tom občas brání. A tak Ti děkuji, Pane, za trpělivost, kterou se mnou máš. Přijmi, prosím Tě, ode mne mé dodatečné děkuji za vše, co jsi pro mne udělal, a já děkovala jiným. Moc Ti děkuji i za to, že už teď

znám odpověď na otázku, co je smyslem života:

„... dosáhnout poznání Syna Božího a tak dorůst zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.“
(Ef 4.13)

Jana Swiderová

Milí čtenáři Pastýře, 5. října 2017 si Pán Bůh Janu vzal k sobě. Připojujeme krátký úryvek z jejích modlitebních mailů, které některým z nás posílala, a krátký výťah z dovětky jejího muže Milana, který na závěr připsal:

Milí sourozenci v Kristu, zdravím vás a omlouvám se, že další zpráva přichází až po měsíci a půl. Ale vzhledem k tomu, že jsem měla rozhovor v Pastýři, nechtěla jsem, aby mne bylo příliš mnoho... Stále mne posiluje vědomí, že Bůh mě má ve svých rukou a ať se to bude vyvíjet jakkoliv, bude mi to k dobrému J

(z mailové korespondence s Janou Swiderovou)

Milí bratři a sestry, dovětek k prosbám píšu já, protože Jani už mezi námi není. Pán Ježíš si ji bezpečně převlel k sobě... Hospic sv. Lukáše v Ostravě byl pro Jani jasnou volbou pro případ, že nebude moci zemřít doma. V hospici pracují lidé, mezi nimiž měla i přátele. Říkala, že pokud pro ni bude hospic po-

třebný, půjde tam jakoby domů (: Věděla i to, že hospic má i rozlučkovou místnost. Sama si zvolila, že pokud ukončí svůj časný život v hospici, pak i s tím, že rozloučení bude jen komorní v úzkém kruhu rodiny. Připouštím, že trochu přihlížela k nastavení některých z nás introvertů (: Ale kromě toho, celá rodina bydlí až na jednu výjimku v Ostravě nebo v jejím okolí. Včera rozloučení proběhlo a bylo pěkné. Odpusťte, že vám nebyla dána možnost, abyste se ho zúčastnili. Všichni ale víme, že máloco v časném životě probíhá zcela podle našich představ. Snad k tomu, že se nebudete zlobit, přispěje i skutečnost, že ani mně nebyla dána možnost – byť jsem Jani v jejích posledních chvílích držel za ruku – abych se s ní běžným způsobem rozloučil. Přesto pociťuji velkou vděčnost, že Jani při vážné diagnóze prožila závěr svého života v dobré kvalitě a odešla pokojně. Díky, Pane.

(dovětek Milana Swidera)

Modlitební okénko

Nesme prosím na modlitbách a přimlouvejme se za naše nemocné. Luboš Horák je v nemocnici v Albrechticích, R.Maláčovou, J. Kielarovou, s. Višnyiovou, T.Ničmanovou, s .Růžičkovou, J.Maláčovou, J.Janků, Jardu Tomaštíka, Vladimíra Strádala.

Děkujeme ti, Pane náš, že se můžeme přimlouvat jedni za druhé, nést břemena jedni druhých. Problémy a starosti, ty přicházejí...a právě na modlitbách s tebou, Pane Ježíši, se věci dávají do pohybu. Děkujeme, že díky Tobě, Pane, jsme spojeni bratrskou láskou, že patříme do velké Boží rodiny.

M.Č.

Pozdrav od Luboše Horáka

Bratra Luboše delší dobu nevídáme na nedělních bohoslužbách. Asi před měsícem byl hospitalizován v krnovské nemocnici. Nyní je v M. Albrechticích na plicním oddělení. Jeho zdravotní stav se pomaličku zlepšuje,díky lékům a spec. vyšetření. Ale...psychika, ta u něj dostává zabrat. Prostě každý máme jinak nastavenou snášenlivost v nemocnici s dobou trvání léčby. Bude v nemocnici pravděpodobně až do vánočních svátků. Luboš navštěvuje Evička Velíšková a náš kazatel Radovan. Prosíme vás o modlitby za zdravotní i psychický stav bratra Luboše. Uvítá i telefonická povzbuzení.

M.Čičmanová
E.Velíšková

Život s dvojčaty

Andreu Barešovou (Polišenskou) znají někteří z kurzů Alfa, které pravidelně navštěvovala. Po absolvování kurzů s následnou přípravou byla na jaře 2014 pokřtěna. V srpnu 2016 byli s Vladimírem Barešem oddáni v našem krnovském kostele.

Andrejko, jak si užíváte a jak vnímáte toto období?

Naše dvojčátka, Andělka a Mikulášek, slaví v listopadu rok. V tuto dobu se hlavně ohlížíme a vzpomínáme na to, co vše jsme zažili, jaké děti udělali pokroky a přemýšlíme, co nás vše ještě čeká. Když si vzpomenu na první měsíce, bylo to opravdu náročné. Jen jsem kojila a spala :-). Manžel měl možnost být často doma a hodně nám pomáhaly babičky. Vzpomínám si, že se vše zlomilo, když se začala dvojčátka smát. To mi vždy dodalo sílu, i když jsem už „mlela z posledního“. Máme velké štěstí, že smíchem nešetří. Když otevřete dveře a k vám se řítí dva vysmátí drobci a předhání se, kdo bude rychlejší, je to k nezaplacení.

Byla jsi s dětmi v nově otevřené herně na naší faře?

Jsou chvíle, kdy nám náš baráček v Zátoru přijde malý, okoukaný a prozkoumaný. Proto jsme rádi, když můžeme změnit prostředí. Velmi jsem uvítala, že se otevřela herna na faře. Navštěvujeme ji rádi. Já si můžu popovídat s maminkami o tom, co prožíváme nebo s čím si nevím rady. Je to příjemné prostředí, ve kterém se děti cítí dobře, pěkně si hrají a po cestě domů vždy usnou únavou jako medvíďata.

Jak vše zvládáš časově, zbývá ti nějaký čas jen tak pro sebe?

Musím říct, že chvíle pro sebe mám opravdu málo. Jsem ráda, když se mi zadaří si v klidu sednout a vypít si káfičko. Ale je a bude to lepší a lepší. Asi každá maminka to zažívá. Je fajn, když děti pohlídá manžel, babičky a dědeček. Těm velmi děkuji za pomoc. Hodně lidí se ptá, jak to zvládám s dvojčaty a já vždy musím říct, že mám velkou podporu v rodině. Bez nich by vše bylo náročnější.

Před měsícem jsem byla na masáži u Leničky Strnadlové. Hodinu jsem se nechala masírovat, jen jsem ležela a nic jsem nedělala. To byl naprosto úžasný zážitek!

Za měsíc budou Vánoční svátky, máš nějakou vizi, přání pro vaši rodinku, krnovský sbor?

Zdraví, zdraví, zdraví. Je tak důležité mít sílu a chuť do života. Proto je to mé největší přání pro všechny. O to víc to vnímám jako maminka, která si přeje mít zdravé děti.

Krnovskému sboru přeji moc Božího požehnání v tom, co dělá, kam směřuje. Je úžasné, jak myslí i na mladé rodiny s dětmi. Líbí se mi, jaké připravuje akce nejen pro lidi ze sboru. Hodně Boží lásky přeji i našemu kazateli Radovanovi a jeho rodině.

A my vám přejeme za celý sbor hodně Boží lásky a moudrosti k výchově dětí. Přejeme vám, abyste našli sílu ke společné modlitbě.

A verš pro povzbuzení:

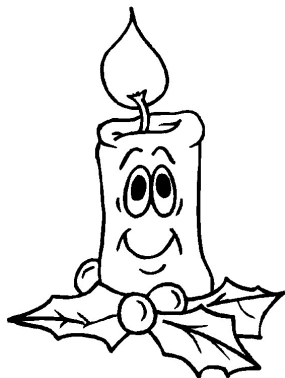
„Stejně tak vám vpravdě říkám,
budou-li dva z vás na zemi svorně
o cokoli žádat, bude jim to dopřáno
od mého Otce, který je v nebesích.
Shromáždí-li se totiž dva nebo tři
v mém jménu, jsem tam uprostřed
nich.“

Mat.18,19 - 20

rozhovor připravila
M.Čičmanová

www.deti.vina.cz

Ohlédnutí za kurzy Objevování křesťanství

Minulý týden o prodlouženém víkendu se setkali účastníci kurzu Objevování křesťanství na faře k jeden a půl dennímu setkání, ve kterém jsme se soustředili na témata „Duch svatý“, „modlitba“ a „Kdo je to křesťan“. 17. listopad jsme tak oslavili trochu netradičně společným studiem a také výborným společným obědem, který připravila Věrka Marková, za což jí všichni moc děkujeme. Asi už nastal čas se pomalu ohlédnout za celým kurzem, protože kurz končí poslední listopadovou středu. Průměrně se nás setkávalo asi 12–15 účastníků, což akorát stačilo na 3 diskuzní skupinky. Probíralo se zejména Markovo evangelium a témata jako: „Kdo byl Ježíš, Proč přišel, Ježíšova smrt, Co je to milost, Ježíšovo vzkříšení, Církev, Bible, Kdo je to křesťan, apod. Materiál ke kurzu (knihy a DVD) byl připraven ve Velké Británii, byl přeložen do 20 jazyků a je používán různými církvemi v 60 zemích. V České republice byl kurz Objevování křesťanství vydán PRO-MISE CZ - Platformou pro misii a evangelizaci www.pro-mise.cz.

Na prvním vydání materiálů ke kurzu se podílelo i Univerzitní křesťanské hnutí. Pokud se chcete dozvědět o kurzech více, stačí si najít na internetu stránky: <http://kurz.objevovanikrestanstvi.cz/>. Jsme vděční Pánu Bohu za všechny, kteří kurz navštěvovali, Pán Bůh nás skrze jednotlivé večery proměňoval a formoval, ne všichni vytrvali až do konce, ale zdá se, že minimálně jeden z účastníků skutečně zareagoval na pozvání na cestu za Pánem Ježíšem. Nyní se bude připravovat ke křtu. Není třeba ho

představovat, uvidíte ho s dirigentskou taktovkou o Vánocích. Modlíme se i za další účastníky kurzu, zejména za ty hledající. Kurz byl od počátku otevřen pro veřejnost i pro běžné účastníky našich bohoslužeb (také jako alternativa místo biblických hodin, které se během kurzu nekonaly). Nyní, po skončení kurzu, se můžeme v prosinci těšit na tzv. Adventní večery, které začnou již v úterý 5.12. Ve dvou následujících budeme mít možnost přivítat i hosta, Tomáše Sedláka od adventistů (12.12.) a bratra Jana Mikschika, vikáře ČCE, který nyní působí pod vedením svého mentora Štěpána Jančí v Orlově. Ten nám poví něco o křesťanech v Nové Kaledonii (19.12.). Myslím, že kurz Objevování křesťanství byl pro náš sbor další dobrou zkušeností na cestě víry, novým impulzem pro hledající i povzbuzením pro ty, kteří již nějakou dobu Ježíše následují. Děkujeme všem, kteří ho pomohli i u nás v Krnově připravit a zorganizovat. Byli to zejména: Petr Štrnadel, Ludmila Lukášová, Miluška Čičmanová, Denisa Vyroubalová, Eva Roztomilá, Eva Velíšková, Jiří a Věrka Markovi, Markovi mladší, Martina Rosická, Eliška Davidová, Jana Maláčová a další, kteří nám pomáhali s občerstvením, úklidem, dovozem některých účastníků apod. Největší dík však patří zejména Pánu Ježíši Kristu, kterého jsme skrze působení Ducha Svatého mohli více poznávat každý z večerů.

Za celý tým kurzů
Objevování křesťanství
R. Rosický

K Vánocům patří

vánočka

Nevím jak pro vás, ale pro mě vždycky patřila k Vánocům doma upečená vánočka. Kdysi se pekly tzv. „Štědrovky“, na ty se těšili zejména děvečky a pacholci, kteří sloužili hospodáři (sedlákovi). Dnes si můžeme vánočku koupit po celý rok v supermarketu. Kdo ale někdy okusil domácí vánočku ví, že se jí nikdy nemůže rovnat. Vzpomínám si, jak jednou moje maminka upekla vánočku ne-jen pro nás, ale i pro jednoho mladého muže, který byl sám, pracoval na pile a bydlel na ubytovně. Byl z toho úplně vedle a moc děkoval. Prý se mu něco podobného nikdy v životě nestalo. Možná byste taky někomu mohli něco upéct, co vy na to? Tak jsme pro vás uveřejnili jeden z mnoha receptů, který jsme našli jako inspiraci, která vás možná vyprovokuje a možná i oživí tradici pečení vánoček u vás doma.

Přejeme, ať se vám vánočka vydaří a třeba nám příště pošlete svůj vlastní, mnohem lepší recept. Dobrou chuť a požehnané Vánoce!

za redakci D.P. R. R.

Vánočka od babičky

recept krok za krokem z knihy Recepty na vánoční cukroví

- 1 kg mouky (polohrubé nebo hladké + polohrubé)
- 2 menší zarovnané lžičky soli
- 20 dkg cukru
- 1 vanilkový cukr
- citrónová kůra, mandle
- rozinky (nejlépe předem máčené v čaji, příp. s rumem)
- 20 – 25 dkg tuku (rozpustit)
- 3 žloutky
- 5 – 6 dkg droždí (kvásek)
- 1/2 l vlažného mléka

Do mouky (pokojové teploty) vmícháme všechny sypké přísady a dobře promícháme. Připravíme si kvásek (z trochy mléka, cukru + rozdrobené droždí), promícháme a necháme u tepla kynout). Pak ho dáme do mouky, mírně zamícháme, přilijeme vlažné mléko s rozkvedlanými žloutky a rozpuštěný tuk. Vše dobře prohněteme, až tzv. „fouká“. Těsto musí být tužší. Po vypracování urovnáme v míse, poprášíme moukou a přikryjeme utěrkou. Na teplém místě nám asi za hodinu (i více) vykynou. Pak rozdělíme na devět dílů – cop pleteme nejdříve ze 4 válečků, pak ze tří a navrch ze dvou. Konce dobře upevníme. Vánočku potřeme rozšlehaným vejcem s trochou mléka, posypeme nakrájenými mandlemi a pečeme ve středně teplé troubě. Z této porce se vytvoří 2-3 vánočky.

Vystydlé zabalíme do papíru a pak do mikrotenového sáčku a uložíme na několik dní do studna. Je pak mnohem lepší, proleželá. Dá se jíst i po deseti dnech.

Narozeniny ve sboru v lednu až březnu 2018

leden:

Zuzana Hazan, Jindřich Galda, Vladimír Vašíř, Ester Tylečková, Danjel Zmrzlík, Anežka Bolková, Karel Tyleček, Marie Čepová, Jiří Švéda

únor:

Jan Kielar, Ludmila Lukášová, Denisa Vyroubalová, Anna Kroupová, Josef Dolek, Viktor Tyleček

březen:

Lubomír Horák, Erik Svítíl, Soňa Lukášová, Antonie Ničmanová, Patrik Lukáš, Eva Velišková, Rostislav Lukáš, Milada Nálepová, Jana Švédová, Milada Andělová, Milan Swider, Eliška Davidová

Milí oslavenci, narozeniny jsou pro nás příležitostí uvědomit si Boží dobrotu k nám slabým a hříšným lidem. Snad právě proto jsou narozeniny Božího Syna Ježíše asi nejoblíbenějším svátkem v naší zemi. Zanedlouho budeme tyto narozeniny oslavovat. Ale i narozeniny se mohou stát prázdným obalem bez obsahu. Proto mnoho lidí vlastně ani nezná pravý smysl Vánoc.

Přejeme vám, aby vaše narozeniny byly pro vás nejen dnem radosti, ale také vděčnosti za všechno, co jste mohli v uplynulých letech od Pána přijmout. Přejeme pevné zdraví, hojnost lásky vašich nejbližších, Boží ochranu a požehnání.

Přivlastněte si také zaslíbení z Bible:

„Bázeň před Hospodinem přidává dnů, kdežto svévolníkům se léta zkrátí.“

Příslaví 10,27

Za redakční radu přeje Eva Roztomilá.

Adventní radost

*Adventní čas klidně si krácel
ke svému cíli.
Otisky šlépějí vryl
do prašných cest všedních dnů.
Ve slavnostně oděných chrámech
zažehl svíce
a jiskry radosti
v dychtivých očích dětí.*

*Přivolał vzpomínky zasuté
pod přikrovem šedivého jíní.
Rozezněl zvony unavených srdcí
bijících na poplach.
Do temných nocí
zasel svit červánků jitřních.
Sněhové vločky drobných nadějí
zavál do sepjatých dlaní.*

*Krůpěje mrznoucí rosy
usedly do mých snů.
A tisíce šumících křídel
vložilo do kolébky noci
adventní chvalozpěv:*

*Už přišel
Přišel už?*

*Zapustil kořeny Slova?
Otevřel prameny míru
ze zdrojů věčných?*

Už přišel.

*Stiskl mi ruku a vepsal
do dlaně písmeny lásky:
Neboj se! Jsi můj!*

Pavel Smetana,
Variace na jediné téma

O konventu 2017

V sobotu 18.11. se v kostele ČCE v Olomouci sešel konvent – setkání zástupců 25 sborů Moravskoslezského seniorátu. Tentokrát nebylo moc voleb – byli voleni pouze dva laičtí členové (ne-faráři) Seniorátního výboru (zvolena byla sestra Simona Kopecká z Opavy a Jiří Marek z Krnova), ostatní členové byli zvoleni v roce 2015, takže mají ještě 4 roky před sebou. Kromě toho bylo zvoleno 6 revizorů hospodaření; koná-li se ve sboru vizitace, vždy se také kontrolují účetní doklady sboru, a to právě dělá takto zvolený revizor (který ovšem musí předem souhlasit s tím, že tuto nepopulární službu bude dělat).

Zajímavé téma bylo „Postavení farářů v církvi“, k čemuž se rozvinul pěkný rozhovor. Faráři, kteří v diskusi vystoupili, apelovali na zástupce sborů, aby dali ve svých sborech více ve známost, že probíhají vzdělávací kurzy pro výpomocné kazatele a že je žádoucí, aby se laici vůbec více zapojili. V budoucnu, kdy bude – v případě menších sborů – kazatel na dva či tři sbory, bude nutné, aby se laičtí pracovníci více angažovali. Farář, jakkoli schopný, zbožný a pracovitý, se nemůže rozkrájet, nemůže zastat veškerou duchovenskou práci, bude-li sloužit ve více než jednom sboru. Také nefarářští zástupci mluvili podobně – je třeba vlastního kazatele a jeho rodinu všestranně podporovat. Je to také jen člověk a není možné na něj naložit všechny starosti lidí ze sboru. Skutečnost, že v minulých letech odešlo ze služby

asi 15 relativně mladých farářů (před důchodovým věkem), něco vypovídá. Možná, že nebyli příliš odolní či dostatečně horliví pro službu našemu Pánu, možná hraje roli také určitá nejistota do budoucnosti. V každém z nás je asi více člověčiny, než jsme ochotni často připustit.

Konvent je správním shromážděním, jednání bývá často zdlouhavé. Tentokrát to bylo lepší, skončili jsme něco po 14.hodině, což byl úspěch. Na oběd jsme šli do nedaleké restaurace Bristol, kde jsme ale dlouho čekali, neboť pouze jeden číšník obsluhoval více než 60 lidí – účastníků konventu. Byla to pěkná paralela k tomu, o čem jsme hovořili na konventu, tentokrát v praxi. Pohostění olomouckých v přízemních prostorách modlitebny však bylo vzorné – jak před zahájením konventu (od 8–8:30 hod.), tak po skončení.

Za krnovský sbor se konventu zúčastnil náš kazatel Radovan Rosický a Lidka Lukášová. Pisatel těchto řádků byl na konventu povinně coby člen seniorátního výboru.

Našemu Pánu patří chvála a díky i za šťastnou cestu tam i zpět.

Jiří Marek, listopad 2017

O umění vést a o samofinancování církve

Seniorátní setkání kurátorů a místokurátorů

Jako každoročně, i letos se konalo seniorátní setkání kurátorů a místokurátorů ČCE. Tentokrát jsme se sešli v sobotu 4. listopadu dopoledne v prostorách přerovského sborového domu. Tématem rokování bylo „umění vést“ neboli „leadership“. Přednášel nám farář sboru ČCE v Praze – Libni Roman Mazur (rodák z Českého Těšína a dlouholetý vedoucí mládeže našeho seniorátu). Roman Mazur přítomným doporučil několik velmi cenných zásad, kterých je potřeba se při vedení jakéhokoli týmu držet. Vřele přítomným doporučil knihy křesťanského autora Johna Maxwella, který je na toto téma skutečný odborník. Zajímavostí bylo zjištění, že v Americe jsou vedoucí /manažeři/, kteří dokážou být úspěšní v neziskové sféře, velice žádaní a vyhledávaní v byznysu. Speciální pozornost jsme věnovali klíčovému personálnímu vztahu, a to kurátor – farář. Ti to dva jsou často, vzhledem k pasivitě ostatních členů, jedinou hybnou silou, motorem sborových akcí a všech aktivit. Přednášející také zdůraznil specifickou a nelehkou roli celé farářské rodiny a varoval před nešvarem, kdy se veškerá její činnost pro sbor pokládá za samozřejmou a automatickou. Vzhledem k tomu, že Roman Mazur je také členem strategické komise při Synodní radě ČCE, obrátila se debata směrem k prioritám této komise, a snad nejožehavější otázce posledních let – přechodu na samofinancování církve. K poslední zmíněnému

tématu jsme se dozvěděli, že se do budoucna počítá s narůstajícím solidárním přerozdělováním prostředků směrem od velkých „bohatých“ městských sborů k menším, venkovským. Je samozřejmé, že pokud má církev bez podpory státu fungovat, musí se ve sborech zvýšit ochota dávat. Komise zjistila, že k fungování církve (sborů) po finanční stránce by stačilo, aby každý člen sboru, který pravidelně platí salár, takto přispěl 2,5 procenty ze svého čistého příjmu /z 10.000 je to 250 korun měsíčně/. Závěrečným bodem programu byl výtečný oběd v podobě chutného guláše. Díky patří Romanu Mazurovi, hlavní organizátorce Noemi Batlové a celému přerovskému sboru.

Petr Strnadel

Fara úspěšně zkolaudována!

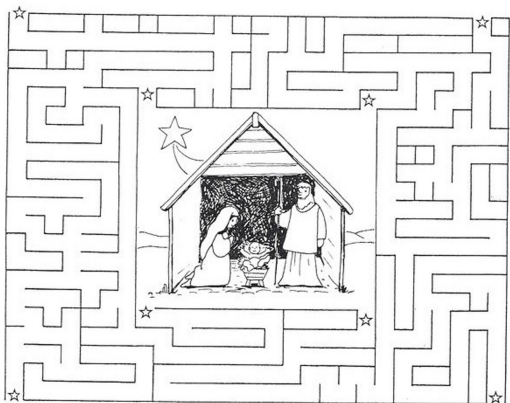
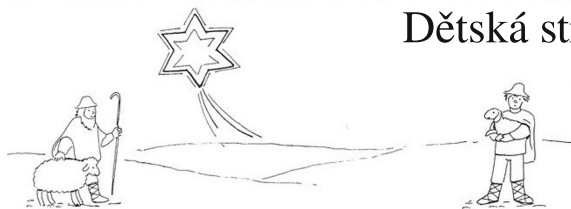
Poněkud zdoluhavý proces kolaudace nové fary byl konečně završen! Stavební úřad vydal patřičné rozhodnutí a faru tudíž od konce října užíváme zcela legálně.

Vypadá to jako bezvýznamná formalita, ale vězte, že za tímto oznámením se schovává dlouhá, vytrvalá a úmorná práce našeho kurátora Jirky Marka st. Bez jeho nasazení, trpělivosti a snahy dotáhnout věc do konce, by to opravdu nešlo.

Ďěkujeme Jirkovi za píli, Pánu za pozhennání a také prosíme, aby všechny aktivity na faře konané byly radostné a vedly k Boží oslavě.

Petr Strnadel

Dětská stránka

Milé děti, Vánoce se už pomalu blíží, začíná se péct cukroví, obchody jsou svátečně vyzdobené a čekáme už jen, až pořádně nasněží. Ale co jsou pro nás Vánoce? A jak je letos prožijeme?

My křesťané si především připomínáme narození Ježíše Krista, Božího syna, kterého poslal sám Bůh, aby nás zachránil. Byl to od Něj ten nejlepší dárek, jaký jsme kdy mohli dostat. Přemýšlejme o tom nejen o Vánocích a nezapomínejme na to. Jednou se z toho dárku budeme radovat s Ním v nebi.

Přeji vám štědré a požehnané Vánoce plné radostí a rodinné pohody.

L. Lukášová

Ve chlévě stály jen jesličky naplněné senem pro telátko a oslíka. Tady se malý Ježíšek narodil. Maminka synka zavinula do plenek a položila ho do jesliček. To byl nejpěknější den v životě Marie a Josefa. Oba dva děkovali Pánu Bohu za narození Syna Božího. Ježíš přišel na svět proto, aby spasil svět.

Českokobratrská církev evangelická v Krnově

Kazatel sboru: jáhen Radovan Rosický
Adresa fary: Farní sbor ČCE, Albrechtická 8, Krnov 79401
Úřední hodiny: čtvrtek 10-12hod, 16-18 hod.
Telefon: 552 302 109
www stránky: <http://Krnov.evangnet.cz>
Číslo účtu sboru: 1845328379/0800

Na požádání:

- katechetická příprava ke křtu
- vysluhování svaté večeře Páně nemocným členům sboru
- pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď
- předmanželské rozhovory, příprava ke sňatku

Svatby, křty a katechetické přípravy je zapotřebí dohodnout s kazatelem sboru v dostatečném předstihu!

Pravidelná shromáždění v Krnově:

Neděle – 9:45 h Bohoslužby v evangelickém kostele

Pondělí – každé 1. pondělí v měsíci ekumenické modlitební setkání v různých církvích dle domluvy

Úterý – 9:00-11:00 h hernička pro maminky s dětmi na faře
– 17:00 h od prosince: adventní večery v kostele,
od ledna: biblické hodiny na faře

Středa – 9:00-11:00 h hernička pro maminky s dětmi na faře
– **18:30h** kurz „Objevování křesťanství“ na faře (do konce listopadu)

Čtvrtek – skupinky v jednotlivých rodinách dle domluvy

Pátek – 17:00 h
modlitební setkání v kostele
dorost - setkání dětí školního věku - co 14 dní na faře

Sobota – 18:00 h setkání mládeže na faře
(Přes prázdniny se nekonají biblické hodiny, setkání mládeže a dorostu)

Pravidelná shromáždění v Krasově (od října do konce dubna):

3. úterý v měsíci – 13:00 h
biblická hodina na obecním úřadě v Krasově, č.p. 29

Pravidelná shromáždění v Brantcích:

2. úterý v měsíci – 17:00 h
biblická hodina u rodiny Strádalových v budově železniční stanice
Brantice č.p. 179

Upozorňujeme, že časy biblických hodin se změnily kvůli kurzu „Objevování křesťanství“, který bude trvat do konce listopadu, potom se vše obnoví dle původního rozvrhu.

Redakční rada:

Radovan Rosický, Bedřich Marek, Eva Roztomilá, Darina Balová, Miluše Čičmanová, Miroslava Šimarová, Petr Strnadel, technický redaktor - Karel Tyleček
Příspěvky můžete předávat redakční radě, nechat na faře, případně posílat e-mailem na adresu: dobrypastyr@post.cz